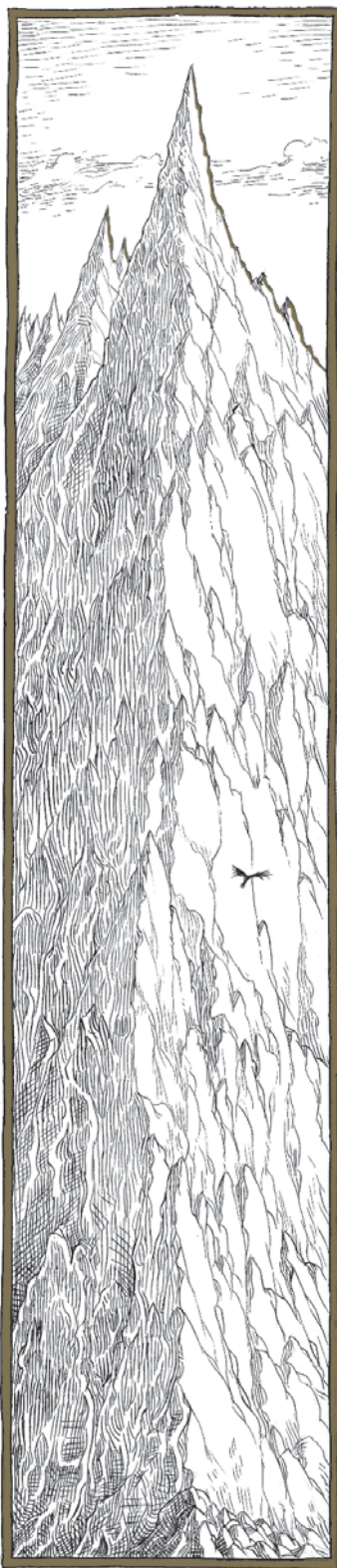

Královnině zemi bylo ono království vzdušnou čarou nejbližší, ale přes horský hřbet, který sloužil jako hranice mezi těmito dvěma královstvími, nedokázaly přelétnout ani vrány, natož aby ho zdolali lidé, a všeobecně byl pokládán za neproniknutelný.

Nemálo podnikavých kupců z jedné i druhé strany hor financovalo hledání horského průsmyku, který by z koholi, kdo by jej ovládal, učinil boháče – kdyby tam ten průsmyk byl. Dorimarské hedvábí by mohlo dorazit do Kanselaire během pár týdnů či měsíců, nikoli let. Jenže žádný takový průsmyk se nenašel, a tak, ačkoli ta dvě království měla společnou hranici, nikdo z jednoho do druhého nepřešel.

I trpaslíci, kteří byli houževnatí a vytrvalí a na jejichž tělesné konstituci se magie podílela stejnou měrou jako maso a kosti, nedokázali to pohoří zlézt.

To však pro trpaslíky nebyl problém. Oni to pohoří nezlézali. Oni chodili pod ním.

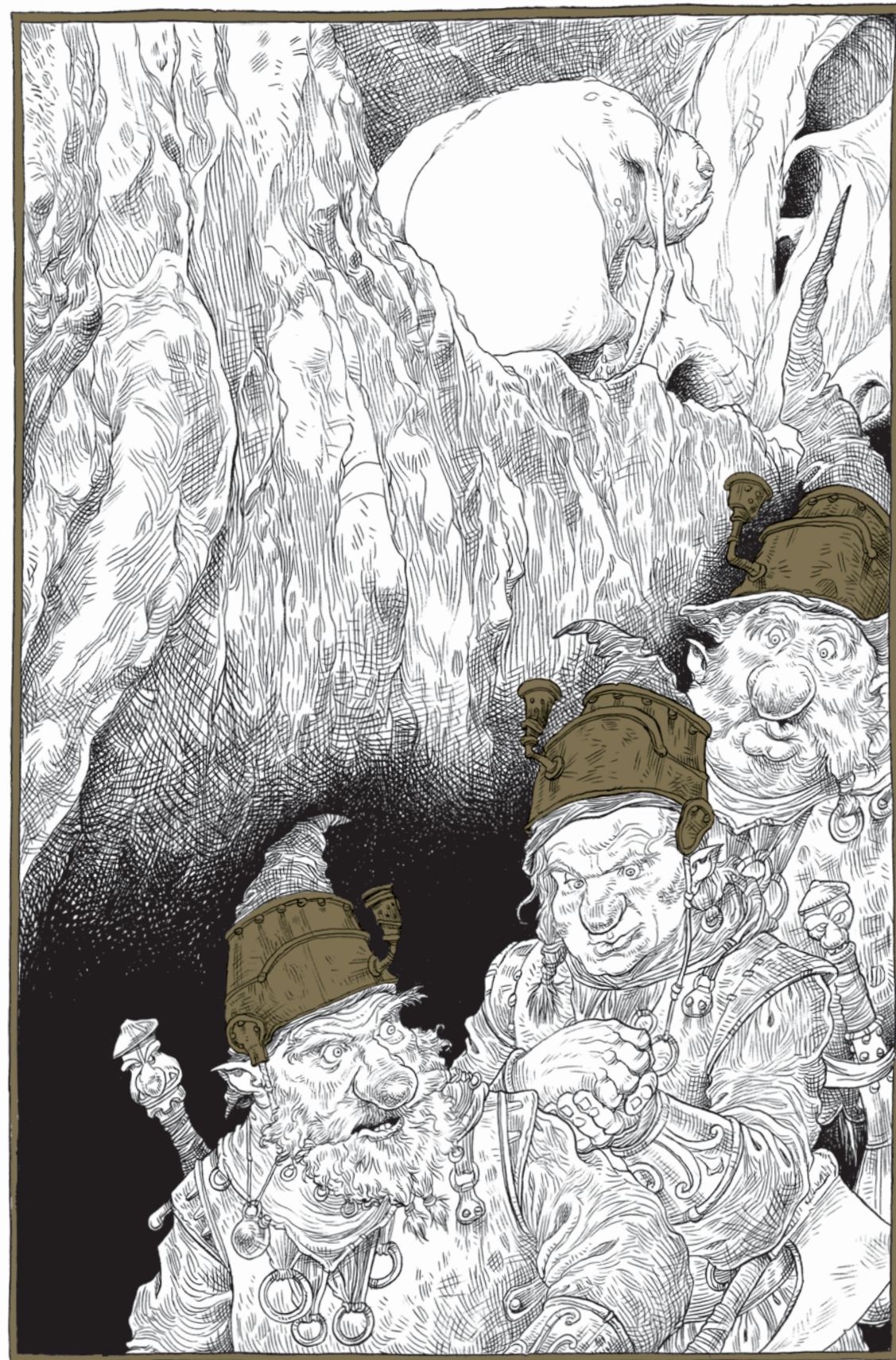
Tři trpaslíci, putující rychle jako jeden po temných stezkách pod horami:

„Pospěšte si! Pospěšte si!“ pobídl je ten vzadu. „Musíme jí koupit to nejkvalitnější hedvábí v Dorimaru. Jestli si nepospíšíme, možná ho prodají a my jí tak budeme muset koupit až druhé nejlepší.“

„My víme! My víme!“ odpověděl trpaslík vpředu. „A koupíme jí na to hedvábí truhličku, aby si ho v ní mohla odnést a ono zůstalo naprosto čisté a nezaprášené.“

Trpaslík uprostřed neřekl nic. Pevně svíral kámen, aby ho neupustil nebo neztratil, a nesoustředil se na nic jiného. Ten kámen byl rubín, vytesaný ze skály, velký jako slepičí vejčko. Až ho rozřežou a zasadí, bude mít cenu království a snadno ho smění za nejkvalitnější hedvábí Dorimaru.

Trpaslíky by nenapadlo dát mladé královně něco, co sami vykopali ze země. To by bylo příliš snadné, příliš všední. Trpaslíci věřili, že z daru dělá něco kouzelného vzdálenost.

Královna se toho rána probudila brzy.

rálovna se toho rána probudila brzy. „Odedneška za týden,“ pronesla nahlas. „Odedneška za týden budu vdaná.“

Připadalo jí to nepravděpodobné a naprosto definitivní zároveň. Přemítala, jak se asi bude cítit jako vdaná žena.

Připadalo jí to hrozně konečné. Bude to konec jejího života, usoudila, pokud život znamená mít na vybranou. Odedneška za týden si nebude moct vybírat. Bude vládnout svému lidu. Bude mít děti. Možná zemře při porodu, možná zemře jako stará žena, nebo v bitvě. Ale její cesta ke smrti, od jednoho tepu srdce k druhému, bude nevyhnutelná.

Slyšela, jak tesaři na loukách pod hradem staví sedadla, z nichž budou poddaní sledovat její svatbu. Jednotlivé údery kladiva zněly jako tlukot srdce.

Jednotlivé
úder
kladiva
zněly
jako
tlukot
srdce.

ři trpaslíci se vydrápali z díry v břehu řeky a odtud se vyškrábali na louku, jeden, druhý a třetí. Vylezli na vrchol žulového vršku, tam se protahovali, vykopávali nohama, poskakovali sem a tam a pak se znovu protahovali. Poté se rozběhli na sever, k nahloučeným nízkým budovám vesnice Giff, obzvláště pak k tamější hospodě. Hostinský byl jejich přítel: jako obvykle mu přinesli láhev kanselaírského vína – tmavě rudého, sladkého a kořenitého, zkrátka docela jiného než zdejší kyselá bledá vína. Nakrmí je, pošle je dál a poradí jim.

Hostinský, člověk s hrudí mohutnou jako jeho sudy a s vousy chundelatými a rezavými jako liščí ocas, stál v nálevně. Bylo brzy ráno, při předchozích návštěvách trpaslíků zela ta místnost prázdnotou, ale teď v ní bylo přinejmenším třicet lidí a ani jednomu z nich očividně nebylo do zpěvu.

Trpaslíci čekali, že se příkradou do prázdné nálevny, a teď se na ně upíraly všechny oči.

„Zdravím vás, pane Liško,“ řekl nejvyšší trpaslík šenkýři.

„Mládenci,“ odpověděl hostinský, jenž pokládal trpaslíky za chlapce, přestože byli čtyřikrát nebo možná pětikrát starší než on, „vím, že cestujete horskými průsmyky. Potřebujeme se odsud dostat.“

„Co se děje?“ zeptal se nejmenší trpaslík.

„Spánek!“ ozval se opilec u okna.

„Epidemie!“ řekla hezky oblečená žena.

„Zkáza!“ zvolal dráteník a hrnce mu zarachtaly, jen co otevřel ústa. „Přichází zkáza!“

„Máme namířeno do hlavního města,“ řekl nejvyšší trpaslík, který nebyl větší než dítě. „Vypukla v hlavním městě epidemie?“

„Není to epidemie,“ pronesl opilec u okna. Měl dlouhý šedý vous, místy zbarvený pivem a vínem dožluta. „Říkám vám, že je to spánek.“

„Jak se ze spánku může stát epidemie?“ zeptal se nejmenší trpaslík, který byl bezvousý.

„To čarodějnice!“ odpověděl opilec.

„Zlá víla sudička,“ opravil ho chlap s odulými tvářemi.

„Já slyšela, že to byla kouzelnice,“ vložila se do řeči číšnice.

„Ať už je to jak chce,“ dodal opilec, „nepozvali ji na oslavu princeznina narození.“

„Láry fáry,“ ozval se dráteník. „Ta by princeznu proklela, i kdyby ji bývali pozvali.“

Patří k těm lesním čarodějkám, vytlačeným na okraj před tisícem let, a k tomu má duši černou jako uhl. Po narození té holčičky na ni seslala kletbu, že až jí bude osmáct, píchne se do prstu a navěky usne.“

Chlap s odulými tvářemi si otřel čelo. Potil se, i když nebylo teplo. „Já jsem zas slyšel, že měla zemřít, ale jiná víla sudička, tentokrát dobrá, ten kouzelný rozsudek smrti zmírnila na spánek. Kouzelný spánek,“ dodal.

„Takže...“ řekl opilec. „Píchla se něčím do prstu. A usnula. A ostatní lidé v hradu – hradní pán a paní, řezník, pekař, dojička, komorná – všichni usnuli jako ona. Od té doby, co zavřeli oči, nikdo z nich nezestárl ani o den.“

„A rostly tam růže,“ ozvala se číšnice. „Kvetly všude kolem hradu. A les houstl a houstl, až byl úplně neproniknutelným. To bylo tak... před sto lety?“

„Před šedesáti. Možná osmdesáti,“ pronesla žena, která do té doby mlčela. „Vím to, protože moje teta Leticie si pamatovala, že se to stalo za jejího dětství, a nebylo jí víc než sedmdesát, když zemřela na úplavici, a to bylo teprve před pěti roky koncem léta.“

„A chrabří muži,“ pokračovala číšnice, „a říká se, že i chrabré ženy, se pokoušeli dostat do Acairského lesa, do hradu v jeho nitru, aby vzbudili princeznu a s ní i všechny spáče, ale všichni tito hrdinové přišli o život v lese, zavraždili je bandité nebo skončili nabodnutí na trny růžových keřů lemujících hrad –“

„Vzbudit? Jak?“ zeptal se středně velký trpaslík, jenž stále v dlani svíral kámen a který vždy myslel na to nejpodstatnější.

„Obvyklou metodou,“ odpověděla číšnice a zapýřila se. „Nebo aspoň tak se to vypráví.“

„Jasně,“ řekl nejvyšší trpaslík, který byl rovněž bezvousý. „Takže vychrstnout na obličej džber studené vody a zařvat: *Vstávat! Vstávat!*!“

„Políbit,“ opravil ho opilec. „Ale tak blízko se nikdo nikdy nedostal. Zkouší to už víc než šedesát let. Říká se, že ta čarodějnice –“

„Víla,“ ozval se tlustoch.

„Kouzelnice,“ opravila ho číšnice.

„To máte jedno,“ skočil jim do řeči opilec. „Zkrátka že ta ženská tam pořád ještě je. To se vypráví. Jestli se dostanete tak blízko, jestli se proderete růžemi, bude tam na vás čekat. Je stará jak Metuzalém, zlá jako had, zosobněná zloba, magie a smrt.“

